

Uit een werk van Louis Bouyer († 2004)*

Het symbool van de wijnstok
was de Joden niet onbekend.
In het Oude Testament werd het regelmatig gebruikt
om het Godsvolk aan te duiden
en tevens de zorgende liefde
waarmee God zijn volk omringde.
Jezus verklaart niet alleen
dat Hij verenigd is met de zijnen,
maar dat Hij één is met hen.
Hij is niet enkel de bron van hun leven,
maar zij leven slechts
als zij opgenomen zijn in Hem,
zó dat ze met Hem
slechts één levend organisme vormen.
Dit is de tegenhanger van Paulus' leer over de Kerk,
het mystiek lichaam van Christus:
zoals hoofd en ledematen
niet kunnen gescheiden worden,
zo ook Jezus en de zijnen niet.

In de woorden: 'Ik ben de ware wijnstok'
is er geen sprake meer
van twee elkaar aanvullende elementen,
maar van één enkele goddelijke persoon,
die zijn menswording voortzet
vanuit de wijnstok die de mens Jezus is,
naar de ranken toe:
en de levende eenheid van dit alles vormt,
naar het zo mooie woord van Augustinus
'de totale Christus', hoofd en ledematen.
Alleen door Jezus
wortelt de wijnstok in het hart van Gods leven,
maar dat leven van God
breidt zich uit in de meest verwijderde ranken.
In Jezus heeft het zijn bron,
maar die bron welt slechts op,
opdat allen eruit zouden putten.
Toen Christus mens werd
beoogde Hij slechts één doel:
de zijnen in zijn liefde te vestigen,
zoals Hij in de liefde van de Vader is.

---

* Louis Bouyer, *Le quatrième Evangile Tournai*, Casterman 1955, 203-205 (*bij Jh 15,1-8*)
UITGAVE: WOORD & BEZINNING © Stichting IWVL - Arnhem